

POHŘEBNÍ ŘEČ

**NAD SESTROU MARIÍ Z KŘÍŽE,
ROZENOU MELANIÍ KALVATOVOU/
PASAČKOU LA SALETESKOU.**

**Pronesenā kanovníkem Annibalem-
Marie de Francem v Messině a ve vý-
roční den v kathedrāle Altamurajské.
S imprimatur monsq. LETTERIA, ar-
cibiskupa Messinského. Přeložil a
vydal Josef Florian ve Staré Říši. 6**

Básníku a příteli
OTOKARU BŘEZINOVÍ

Když Církev Svata chce
oslaviti narozeniny ně-
kterého ze svých věrných,
pronese nad jeho hro-
bem Pohřební Řeč.

Josef Florian

**POHŘEBNÍ ŘEČ NAD SESTROU
MARIÍ Z KŘÍŽE, ROZENOU
MELANIÍ KALVATOVOU,
PASAČKOU LA
SALETTE-
SKOU.**

STUDIUM

THEOLOGIE / UMĚNÍ A VĚDY

Svazek 24.

Březen 1910.

**CONGREGANS
CONGREGABO**

Pořádá a s pomocí přátel Studia
vydává Ant. Stříž ve Staré Říši
na Mor. Tiskl F. Trnka v Třebíči.

POHŘEBNÍ ŘEČ

**NAD SESTROU MARIÍ Z KŘÍŽE,
ROZENOU MELANIÍ KALVATOVOU/
PASAČKOU LA SALETTESKOU.**

**Pronesenā kanovníkem Annibalem-
Marie de Francem v Messině a ve vý-
roční den v kathedrāle Altāmurajské.
S imprimatur monsq. LETTERIA, ar-
cibiskupa Messinského. Přeložil a
vydal Josef Florian ve Staré Říši. 18**

Prohlášení překladatelovo.

Jakožto katolik prohlašuju, že se úplně podrobuju nauce Cirkve, pravidlům a rozhodnutím Svaté Stolic, zejména Dekretům Nejvyšších Velekněží Urbana VIII. a Benedikta XIV., týkajícím se kanonisace Svatých.

Jestli se používá v tomto spisku o Pastevkyni La Saletteské slov „světice“ nebo „svatost“, činí tak autor způsobem číře relativním, z nedostatečnosti jazyka, z nedostatku výrazů, jen proto, by myšlenka v takovém panegyriku byla projádřena výmluvněji. Překladatel pak, k vůli věrnosti byv nucen výrazů těch použiti, rovněž jim jiného smyslu nepřikládá.

JOSEF FLORIAN.

*„Cantabiles mihi erant
iustificationes tuae in loco
peregrinationis meae.“*

Psalm. 118, 54.

Bytost andělská, ryzí ideál nevinnosti a ctnosti, lidský život beze skvrny, přelíbezný, přespanilý, plný přesva-
tého dychtění po Bohu, po jeho slávě a jeho věčné Lásce prošel tímto slzavým údolím.

Když nějaká osobnost milovaná zmizí v temnotách smrti, zůstává jakési prázdno, jež by se rádo naplnilo vzpomínkou na milého nebožtíka a slzami prolévanými nad hrobem, který uzavírá milovanou tělesnou

schránku. Náboženství posvěcuje tento cit a povznáší ho. Zve nás k obřadům pohřebním, klade nám na rty modlitby a písně za naše zemřelé, přeje si naší přítomnosti při Smírčí Veleoběti a píše na hrob těch, kterých již není: *Qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet.*

Avšak když naskytne se případ výmínečný, že osoba zemřelá a želaná byla jednou z těch duší vzácných, zasvěcených k nejvyšším dokonalostem, v nichž působí ani nevím jaké nadpřirozené a božské dchnutí, když její dojmy nebyly sevřeny pouze v mezích přírody, avšak jevíly stopu věčné Milosti, když obdoby jejího života a její smrti jsou provázeny událostmi a okolnostmi, jež vystupují z obyčejného, oh! tehdy hrob této bytosti vyvolené jest oltářem, její památka požehnáním, ba pohřební obřady, lkavé zvuky varhan a truchlé hlasy zpěváků mění se v slavnostní hymnu, nebo lépe tvoří ozvěnu oněch nebeských zpěvů, jimiž andělé doprovázejí tuto duši, naplňující její pouť v království Slávy.

A takové jsou slavnostní obřady, jež obětuujeme dnes naší vroucně milované nebožce Melanii Kalvatové, slavné pasače La Saletteské.

City oddanosti a závaznosti, vniterné vděčnosti a svaté úcty plní duši naši, když si vzpomínáme na ni před tváří Boha a lidí. Nám náležela: lásku velikou k nám chovala, láskou velikou i my jsme ji milovali. Nyní hledáme ulehčení naší bolesti, chceme vejíti ve styk s touto drahou duší, krásnou, nevinnou, úplně proniknutou láskou k JEŽÍŠI a MARII, která nicméně i pro nás plápolá; chceme ji vzývati na zemi, by nás slyšela s Nebe; chceme žádati ji za prostřednictví, by za nás v Nebi orodovala.

Vy mladé sestry, jež se svými sirotky jste ji měly více než rok jako svou Matku a svou Učitelkyni vznešené ctnosti, zakoušíte velmi živě potřebu dosvědčiti této svaté duši ještě jednou, kterak jsou veliké vaše city úcty, něžnosti a lásky k ní.

Nuže, statečně rozjímejme ji ve Víře, zářící a úsměvnou, ač neviditelnou nám v tomto svatém chrámu (*in nixa dilecto suo*). podepřenou o jejího Nejmilejšího, a počněme její chválu vzývavše napřed jméno JEŽÍŠ.

Melanie La Saletteská narodila se v Corpsu, malém to městečku Francouzském v diocesi Grenobleské, 7. listopadu 1831., z početných rodičů. Její otec byl zedníkem a

pilařem a jmenoval se PETR KALVAT. Její matka se jmenovala JULIE BARNAU-DOVÁ.

Dějepisí slavného zjevení Přesvaté Panny La Saletteské praví, že před touto velikou událostí MELANIE nebyla než chudá pasačka, zchátralá a nevědomá, neschopná naučiti se O t ě n á š. Avšak kterak se klamou! Od jejího dětství veliká tajemství se rozvíjela mezi Bohem a její duší. Hned když jí bylo pouze tři léta, její dobrý otec ukázal jí kříž a řekl: Hle, dceruško, jak Náš Pán Ježíš Kristus ráčil umřít na Kříži z lásky pro nás! Děvčátko upřelo pozorné zraky a jakoby ozařená vyšším světlem, zdálo se, že proniká v mlčení vnitřní smysl tohoto slova a tohoto obrazu. Od té doby v nejvnitřnějších útrobách podněcována byla k lásce Kříže a Ukřížovaného. S pochopením neporovnatelně nad svůj věk pravila: „Krucifiks mého otce nemluví, avšak prosí mlčenlivě, chci jej napodobiti, budu mlčeti a modliti se v mlčení.“ Takto se připravovala k rozjímání. Matka děvčátka, žena nikoliv zlá, avšak hněvivá, plísnila jí bez ustání a často ji vyháněla z domu. Malá Melanie nicméně se usmívala a usilovala objímati a líbat tuto matku rozlo-

benou. Jednoho dne, bylo jí asi pět let, matka jí naporučila, by odešla a již se nevracela. Ubožátko malé uchýlilo se do sousedního houští a naříkajíc si na truchlivý osud, jak píše v některých ze svých pamětí, sedla si ke stromu znavená a ztrápená i usnula. Tu tajemný sen ji zastihl a byl jakoby přede hrou celého jejího života, a celé její pouti pozemské. Zdálo se jí, že vidí dítě JEŽÍŠ, téhož věku jak ona, oděné růžovými šatečky, které, přiblíživši se k ní, pravilo: „Sestřičko, moje milá sestřičko, kam půjdeme?“ Puzená božským vnuknutím, odpověděla: Na Kalvarii. Tu nebeské dítě vzalo ji za ruku a vedlo ji na svatou tu horu. Průběhem této cesty nebe se pokrylo mraky a zatmělo se, a velký dešť křížů všech rozměrů padal jí na ramena. Zástup lidí tupil ji a nadával jí a dával jí na jevo své opovržení. Postrašena tiskne ruku svého nebeského vůdce, jehož líbezný zjev ztratil se jí v temnotách. Pojednou pustila ruku, která ji vedla a padla do hlubokého zármutku. Nicméně cesta se skončila a ona přišla na Kalvarii. Tam udál se hrozný výjev. Dole otevřela se ohnivá propast, do níž množství lidí se vrhalo; s duší předěšenou a poslušna božské jakési pobídce, vydala se jako oběť každé-

ho utrpení za věčnou spásu duší, za obrácení hříšníků.

V okamžiku tom děvčátko se probudilo: slunce objevilo se na obzoru; tento sen trval celou noc.

Vrátivši se do domu otcovského, nevyprávěla nic z toho, co se událo oné noci, avšak zachovávala mlčení, by nápodobila Krucifiks svého otce. Nový život utrpení a rozjímání začínal pro ni. Božské dítě, jež byla viděla ve snu, jest jí stále přítomno na mysli, mluví k němu v nejvnitřnějších tajích svého srdce, obětuje mu své práce a svá utrpení, a zdá se jí, že jí volá stále sladkým jménem „sestřičko, moje drahá sestřičko“, takže pokaždé, když se jí ptali, jaké jest její jméno, odpovídala s velkou prostotou: „Sestřička“.

Takto skrytá a pohřížená do ranných kontemplací života, naplněného nesmírnými milostmi s nebe (jichž odhalení způsobí bezpochyby velké překvapení ve světě náboženském), tato bytost vyvolená od svého mladého věku pila v mlčení kalich ponížení a opovržení, vyhnaná nelidsky mnohokrát z mateřského domu, a posílána sem a tam do služby mnohých rodin rolnických.

Jednoho dne její matka rozlobená, chtějíc se jí nějakým způsobem zbaviti, dala ji za trest, (pravila nám to před několika lety s úsměvem), do služby na alpské hory do La Saletty, do chudé rodiny rolnické, která jí svěřila krávy, by je vodila na pastvu.

Tyto hory přísluší velkému řetězu francouzských Alp, vyvýšených asi 2000 metrů nad hladinu mořskou. Tam zima jest velmi krutá, avšak když krásného dne jarního nebo letního zazáří tam paprsky slunce, poskytují divadlo vznešené a okouzlující. V dále vysoko na obzoru pás strmých hor, tady hluboká údolí a kol kolem vrchy a náhorní planinky, oděné zeleným kobercem travin, promísených malými divokými kvítky. V těchto místech samotářských, kde se nevidí skoro nikdy lidské bytosti, našla brzy rozkoše tato duše nevinná, skrytá, odloučená od světa a jakoby vniterně spojená se svým Tvůrcem. Tenkrát okoušela slova doktora Clairvaux-ského: „O blažená samoto, ó samá blaženosti!“

Avšak jaká byla tajemství božské lásky, jež se snula v těchto místech samotářských mezi touto duší vyvolenou a jejím Bohem? Bylo řečeno: „Povedu ji do samoty a budu mluvit k jejímu srdci“. Bavila se, zatím co

její krávy se pásly, rozhovory s kvítky dobrého BOHA, jak pravila, vybízejíc je k chválám Tvůrce, a litujíc jich, že ho nemohou milovati.

Dne 19. září 1846., v sobotu, událo se na hoře La Saletteské ono slavné zjevení Přesvaté Panny šťastné pasačce a malému MAKSIMINOVÍ, který na osm dní přišel rovněž na tuto horu s kravami.

Svatá Matka Boží zjevila se s nástroji Umučení, plačíc po celý čas, kdy mluvila ku dvěma pastevcům, hrozila božskými tresty za opovrhování a znesvěcování Neděle a svěřila dvě tajemství, jedno MELANII a druhé MAKSIMINOVÍ. Dříve než Svátá Panna zmizela, řekla: „Moje děťátka, všechno, co jsem vám právě svěřila, sdělte mému lidu.“

Tento rozkaz Přesvaté Panny byl východištěm jiného způsobu života pro mladou pasačku. Byla jako vyrvána své milé samotě, vyvlečena ze zapomenutí a tajnosti svého života skrytého, a pověřena posláním, které jí mělo připravit bolesti a slzy, veřejné pocty a opovržení, úctu a potupu, a dlouhá putování ze země do země. „*Cantabiles mihi erant justificationes tuae in loco*

p e r e g r i n a t i o n i s m e a e.“

Jedině ustavičné jakési pomoci nadpřirozené dlužno děkovati, že mohla odolati a setrvati až do konce.

Zjevení La Saletteské bylo manifestací Matky Bolestí. Přesvatá Panna zjevila se při nešporách, které předcházely slavnosti Naší Paní Sedmibolestné. Měla kříž na prsou, jakož i kladivo a kleště, výmluvný to odznak matky rozdírané a zkormoucené.

Od toho okamžiku MELANIE byla povolána, by zúčastnila se důvěrněji trýzní JEŽÍŠOVÝCH a MARIINÝCH.

Vyhnána z Francie Napoleonem III., odešla do Anglie a hledala své povolání u Karmelitek Darlingtonských.

Když nadešel okamžik, by uveřejnila tajemství La Saletteské, byla zbavena slibů svých Piem IX. a od onoho dne kdo by mohl vypověděti mnohonásobné převraty, jež tato jedinečná bytost prodělala?

Ještě mladá, se svými dvaceti šesti lety, ocitá se samotna ve světě, prchající, bloudící na zdařbůh, chvilku v jedné zemi, chvilku v jiné. Avšak její duch jak její srdce byly stále soustředěny na jediný předmět: plnění vůle boží. Nechtě na kterékoliv místo se obrátila,

zdálo se, že kolem ní ovzduší se čistí a kdokoliv na ni popatřil, byl překvapen její skromností, její líbezností, ba i jejím mlčením. Když se nalézala v kostele, její usebranost a její pokorný postoj prozrazovaly cosi z její skryté svatosti. Všude, kamkoliv se odebrala, tajila se; jakmile však po jistém čase byla poznána a stávala se předmětem úcty, čistá ta holubice Páně vznesla se a odletěla do jiných krajín.

V řádu přijala jméno Sestra Maria z Kříže, i uchovala je pro vždy. Bůh chtěl ji míti bez ustání křížovanou.

Nadána jsouc vzácnou citlivostí, duchem bystrým a pronikavým, hluboká a vniterná ve svých náklonnostech; velmi citlivá v pocítování lidských bēd, velmi statečná v Horlení pro slávu Boží a spásu duší, ztrávila celý svůj život v jakési duchovní agonii, již nebude možno pochopiti leda v Bohu. Její dny a její noci byly naplněny ustavičnými pláči a úpěními mystické holubice. Nářek Přesvaté Panny na hoře La Saletteské byl stále přítomen jejímu duchu; k němu družila své slzy, jež konečně oslabily jí zrak. Avšak živé a pronikavé paprsky jejích černých očí, plných intelligence a kontemplativní, nebyly seslabeny.

Právě ve škole utrpení zocelí se duch v silnou a statnou povahu. Avšak jaký rozdíl mezi reky náboženství a reky tohoto věku! Jestli utrpení Světců napodobením Ježíše Krista, čistá láska k Bohu, láska ke Kříži, triumf milosti nad lidskou slabostí, jest to utrpení radující se, že může poskytnouti důkaz lásky Milovanému, který se opájí v pouhém utrpení a dopřává mu účastenství na oné řízni tajemné, jež vyrvala Božskému Spasiteli na hoře Oběti výkřik: „S i t i o“, Žízním!

Utrpení duší, které milují BOHA, má pohnutky velmi povýšené a vznešené účely. Srdce, duše, smysly, jsou vrženy jako do távírny, protože BŮH není milován, protože se bojíme urazit jej, nebo často proto, že v taji ducha živoucí Slunce Božské Přítomnosti se nalézají jako zatemněno, nebo jednoduše proto, že duše milující chtěla by se jako zničit, by Bůh byl oslaven, nebo proto, že by chtěla uniknouti z těla a letěti k božskému laskání, a že hodina ta a minuta nenadešly. Právě to má Proroka k volání: Běda, moje putování dosti ještě netrvalo!

Takové bylo utrpení této bytosti privilegované. Jaké byly její trýzně vnitřní, druhu více než obyčejného, nebudeme zde pro ne-

dostatek místa vyličovati. Svěřila jistě osobě, že záhy v mládí měla deset let pekla ve svém duchu. Tehdy považovali ji za blázna nebo halucinovanou, tehdy ji vedli do Velké Kartouzy. Nicméně, věc podivuhodná, jež se nevyskytuje než v životě Světců, ona sama nebyla nikdy nasycena utrpením pro Ježíše Krista. Říkávala ve svých úchvatech: „Žádám Pána, by mi dal trpěti a by mne skryl.“ Právý ráz pevné ctnosti a hluboké pokory.

I nesmím tuto pomínouti mlčením dlouhé a svaté mučednictví, jež trpěla tato privilegiovaná světice po celý svůj život.

Připustivše, byť jen s vírou číře lidskou, zjevení Přesvaté Panny na La Saletě, může mestejně připustiti na základě rozličných výslovných výpovědí Melanie Kalvatové, že Přesvatá Panna, jakmile jí svěřila tajemství, zjevila jí na to, že vyjde ze Svaté Církve věhlasný řád duchovní, řečený noví Apoštolové nebo Misionáři Matky Boží, kteří budou rozšíření po všem světě a nesmírné dobro přivodí Katolicismu. Tato kongregace připustí i druhý řád a Třetí Řád. Budou roznícení pro slávu Boží a spásu duší vroucností, podobnou vroucnosti prvních Apoštolů. Slova, obsažená v Tajemství Melaniině a jimiž

Přesvatá Panna oznamuje utvoření tohoto velikého řádu, nemají věru nic z naší lidskosti; dýchají božským dechem, jsou sama prostota, zharmonisovaná se vznešenem. Přesvatá Panna, oznámivši tuto budoucí událost, dala Melanii řeholi, již měl sledovati tento nový řád. Tuto řeholi Melanie chovala v paměti doslovně po dvanáct let, aniž by ji napsala. „Zdá se, že byla tištěna ve mně“, pravila. Později, když okamžik označený Přesvatou Pannou k rozšiřování Tajemství nadešel, Melanie napsala tuto řeholi, avšak od té doby nebylo jí možno uchovati ji v paměti a vybaviti ji, kdy chtěla.

Tato řehole byla podrobena soudu komise kardinálů Svaté Církve a usouzena jimi za bezvadnou. Jest jako kapitola Evangelia a obsahuje trest dokonalosti křesťanské, uvedené v život s největší něhou a láskou.

Nuže, Melanie trpěla po celý svůj život duchovní agonii, očekávajíc, že splní se slova Přesvaté Panny a řád nových Apoštolů Svaté Církve že bude zorganizován. Avšak nejen že daleko byla od toho, byla svědkem pronásledování, jež zakoušeti musela pobožnost k Naší Paní La Saletteské z povolení Božího, a to do té míry, že se zdálo, že každým pro-

následováním pobožnost ta bude zničena. Její zraky byly stále obráceny k Římu, očekávající, že svrchovaná autorita Církve korunovati bude slávou a ctí La Salettu a že odtud vyjde konečně založení, po němž úpěla. Avšak opatrnost Svaté Stolicе v podobné záležitosti a božská. Prozřetelnost, která pořádá a provádí všechno, přiváděla tuto svatou bytost k ustavičné a dokonalé odevzdanosti do vůle božské. Tehdy mohla si říci s Ezechiášem: „*Ecce in pace amaritudo mea amarissima!*“ Často považovala sebe samu za překážku k vyplnění božského plánu a tu uničovala se před Bohem, umrtvovala se různými způsoby a přála si smrti, vzdychala po ní, prosila o ni ve svých modlitbách.

Právě tímto způsobem tato ubohá psan-kyně na zemi zpívala píseň svých osudů: „*Cantabiles mihi erant justificationes tuae in loco peregrinationis meae.*“

Jestli ta, která se zjevila na hoře La Saletteské byla Přesvatá Panna MARIA, neposkvrněná Matka Boží, jestli tato Matka neporovnatelná svěřila své tajemství Melanii a Maksiminovi, a dala řeholi přesvatou pro

nový řád řeholní posledních Apoštolů, velmi rozmanitého složení, kdo bude směti pochybovati, že slibu Královny Nebes nedostane se úplného splnění? V tomto případě raduj se, ó nevinná pasačko La Saletteská, rozvesel se v Božu, ó duše vyvolená mezi tisíci; tvoje dlouhé mučednictví nebylo než přípravou k milosti tak nevýslovné! Oběti tvého života prostého, přinesené utrpeními a umrtvováním všeho druhu, bude žehnáno JEŽÍŠEM a MARIÍ, a jejím plodem bude pokolení vyvolených. A kdo bude je moci vypověděti? *Generationes ejus, quis enarrabit?*

Jak jest BŮH podivuhodný ve svých dílech! Pokorný, skrytý a kající život Melanie stane se před nekonečnou dobrotou Boží nárokem a záminkou na jeho milosrdenství ve prospěch lidstva; život Melaniin, který začínal býti znám a obdivován teď, když ona sama jest odloučena od tohoto světa, bude snad pohnutkou k uspíšení této božské řehole, diktované Přesvatou Pannou, a následkem toho nesmírných dober, které budou moci z ní vyplynouti.

Bůh zná cestu srdcí. Jest psáno, že krásné jsou cesty Moudrosti: „*Viae ejus viae pul-*

chrae“. Jakmile v životě některé svaté bytosti k pevnosti ctnosti druží se pospolnost různých poměrů, příběhů a vnitřních i vnějších plodů, v nichž krása, vznešeno, dojemno bijí do očí, přitahují, uchvacují srdce a obraznost, tehdy každý člověk jest dobyt a získán pravdě.

Myslím, že jsem odhalil něco podobného v tomto životě a v různých převratech a rozuzleních, jež prodělala tato vyvolená Páně, a to do té míry, že nevím, zda byla v naší době ve světě druhá, která by mohla s ní býti srovnána. Některé paměti, jež napsala sama o sobě z poslušnosti, dovrší tyto divy. Hned jako malé děvčátko přebývá v lesích, často jsouc obklopena zvířaty divokými a různými ptáky, s obojím si hrajíc; potom jako mladá pasačka samotářská, která vodí ovce a krávy do míst srázných a divokých a tam, sedíc ve stínu hustého stromu modlí se nebo hovoří s květinami.

Avšak hle, jak veliké záření nádherných jasů nadpřirozena ji obklopuje a až k nebi unáší. Všecka Krásná, Ta, která jest světlo, láska, milost, poesie Nekonečna, Panna Maria se jí ukázala, k ní mluvila. Hle, jak jméno malé pasačky neznámé letí od úst k ústům a naplňuje svět.

Oh ! Kterak jí záviděli její osud ! Kterak dychtilo se po tom, by ji viděli ! by jí mohli úctu projevit ! kterak se pokoušeli aspoň okraj roucha jejího políbiti. Avšak hle, jak se stala ještě krásnější ustavičnou péčí a starostí plnou pokory, kterou vynakládala na to, by se skryla ! Šťastná pasačka stává se ihned pannou posvátnou, Nebeskému Ženichovi za slíbenou.

Oděv pokání, mlčení svatých klášterů dodávají nového lesku její nebeské kráse. Byla tehdy ve květu svých dvaceti let.

Od nynějška za pár let pasačka La Saletteská, obyvatelka lesů, panenská holubice, oddavši se putování po světě, vstupuje do nového období svého života, které má již potrvati po celý její věk. Po padesát let asi Melanie La Saletteská plní poslání nebo obět, k níž Bůh ji určil svými neprozkoumatelnými záměry a cíly. Život kočovný, bludný, ze země do země, stále v naději, že najde nějakou, v níž by se mohla skrýti všem, a v níž lidé by neuráželi Boha ! „Někteří“, pravila mi jednoho dne, „myslí, že se mi líbí cestovati a choditi sem a tam ! avšak kterak se klamou !“ A kolika pohnutkami mohla ospravedlniti své putování !

Avšak jedna zastávka svaté vyvolené Páně v jejích různých poutích zasluhuje sladké, libé vzpomínky našeho města Messiny a tohoto zbožného duchovního Ústavu milosrdenství. Jest zcela spravedливо, že vyvoláváme tuto svatou památku a že se pozdržíme poněkud u ní: vždyť k vůli Melanii jsme tady shromážděni u stupňů Svatého oltáře a pro ni slavíme tento pohřební obřad.

Messině, městu Marie přesváté, dostávalo se ve všech dobách obzvláštních známek lásky Té, která jí slíbila svou ustavičnou ochranu. Jest tomu asi sedm let, kdy Melanie La Saletteská přišla, by u nás pobyla rok a osmnáct dní. Jejímu příchodu předcházela některá znamení, jež se podobají zázraku.

Podnět k tak velikému dobru zavdala ta okolnost, že náš Ústav prodělával tehdy období nesnází takových, že se zdálo, že musí býti zrušen. Krátce před tím pobyt mála hodin v Castellamare de Stabies připomenul mi, o čem jsem věděl z pověsti, totiž, že Pasačka La Saletteská se zdržuje v tomto místě! Velká byla moje žádost poznati ji, avšak bylo to marno; protože tato holubice prchavá přenesla jinam svoje hnízdo. Nalézala se v Galatině, v diecesi Leccejské. Zůstala mi v srdci prázdnota.

Vrátiv se do Messiny, psal jsem o tom Mgr. Zolovi, blahé paměti, tehdy biskupu Leccejskému, který mi dal laskavě adresu Melaniinu, a brzy zapředl jsem korespondenci se služebnicí Páně. Oh! jaká vůně Svatosti vydechovala z jejích listů. Domníval jsem se, že jsem unešen do Ráje! Jednoho dne mi psala, že hodlá opustiti Galatinu, avšak že nesdělí nikomu svou novou adresu. To mne překvapilo, i odhodlal jsem se, že půjdu a vyhledám ji, bych ji pozval do Messiny do našeho Ústavu. Byla to pro mne jako pouť k svaté Panně; usmíval jsem se při myšlénce, že uvidím a uslyším mluvit tu šťastnou bytost, která viděla Svatou Matku Boží a slyšela ji mluvit.

Viděl jsem Melanii v jejím chudém příbytku, rozmlouval jsem s ní, a slyšel jsem ji vyprávěti o Velikém Zjevení La Salette-ském; a svaté a hluboké byly moje dojmy. Pozval jsem ji, by přišla do Messiny, avšak nerozhodla se. Mluvila ke mně s láskou o Messině, pravila mi, že nosí u sebe tištěný list Přesvaté Panny k obyvatelům Messinským¹⁾, a ukázala mi jej přeložený do fran-

¹⁾ Město Messina honosí se listem, který Svátá Panna napsala její obyvatelům, právě přijavším víru křesťanskou.

činy. Na konec přece se nerozhodla. Při návratu našel jsem svůj ubohý Ústav skoro při skonu. Tehdy osmělil jsem se vyložití tento stav této Vyvolené Páně a obnovil jsem pozvání, prose ji, by přišla aspoň na jeden rok. Ihned mi odpověděla, že přijímá a že přijde za tím účelem, by zorganizovala a utvořila tento klášter Dívek božské Horlivosti Srdce Ježíšova, které jsou zřízeny k výchově sirotků sesbíraných, a jež se zasnoubily se svatým Posláním poslouchati slibem pravidlo Božské Horlivosti Srdce Ježíšova, Rogate ergo Dominum.

Oh! moje dcery v Ježíši Kristu, jaké štěstí pro vás! Melanie, dívka zamilovaná Přesvatou Marií, bytost moudrá, ušlechtilá a přívětivá, byla Vychovatelkou a jistým způsobem i zakladatelkou vašeho skromného Ústavu.

Nemožno, abyste kdy zapomenuly, jak šťastným byl den jejího příchodu mezi nás. Bylo to 14. září 1897., pátý den devítidenní Naší Paní La Saletteské, ve Svatý den Povýšení Svatého Kříže; podivuhodná avšak neodvratná shoda současnosti u Té, která na hoře La Saletteské viděla Přesvatou Pannu a měla změnití své jméno ve jméno Sestry Marie z Kříže. Bylo 10 hodin ráno, když

Sestra Marie z Kříže objevila se na tomto náměstí Ducha Svatého; očekával jsem ji na prahu tohoto svatého chrámu. Vidouc ji, nemohl jsem si zabrániti, abych nezvolal: odkud mi tolik cti, že Matkou Boží vyznamenaná přichází ke mně? Avšak ona, vrhnouc se ihned na kolena, prosila za kněžské požehnání, na to vstoupila do domu Páně a byla přítomna v hlubokém usebrání Přesvaté Oběti Mše. Vy všechny, moje sestry, jakož i vaši sirotkové, očekávaly jste ji ve velké hovorně. Byly jste naplněny svatou dychtivostí, jakobyste v bytosti pozemské měly uzříti Přesvatou Pannu osobně. A nejen spatřiti, avšak míti ji ve svém středu; jaký to vůdce mateřský a jaká Paní! Když vstoupila, mnou doprovázená, padly jste na kolena, uchváceny úctou a přichylností a žádaly jste jejího požehnání.

Avšak pokorná služebnice Páně, zmatená, sama padla na tvář a žádala požehnání sluhy Božího pro sebe i pro vás. Takový byl její příchod do našeho ubohého Ústavu.

Nechci vám připomínati déle divy, jež zde konala. Můj Bože! byli jsme svědky neobyčejných způsobů jednání! Vše v této bytosti bylo nové a často mystické. Zajisté ctnost, která byla v ní a prozařovala, upomí-

nala na životy Světců. Především byla okouzující nevinností: byla to holubice přechistá, která jakoby se vznášela nad všemi bédami lidskými, aniž by byla dotknuta jedinou krůpějí. Byla to vonná lilie panenství, bylo to zcela malé dítě, vystupující ze studnice křestní, avšak bohaté opatrností a moudrostí. Více než jedenkrát viděli jsme ptáky vlétati do kláštera a až i do její světnice, jakoby ji hledali, by si s ní mohli pohrátí.

Duch umrtvování a pokání, který ji oživoval, byl pozoruhodný. Přijímala nadmíru málo potravy, sotva několik uncí a požívala ji po malých soustech. V Galatině jeden kilogram chleba trval jí čtrnáct dní. U nás brala si sotva jednu nebo dvě uncie za den. Pila rovněž velmi málo a nikdy plnými doušky. Dříve než byla mezi námi, zdržovala se v týdnu tři dny po sobě pití a říkala: „Jest tak velkých žízní na světě!“ Na Boží Hod Velikonoční viděli jsme, ana slaví při stole tuto velikou Slavnost, berouc si polovinu vejce! Nikdy žádné ovoce, nikdy žádné sladkosti. Její spánek nepřetrval tři hodiny a vždycky na holé zemi, jak jste mohly zjistiti, moje sestry. Kolikrát v tichu noci viděly jste ji, ana přechází se světlem v ruce po spárnách! A co

řekneme o trýznění jejího panenského těla? Co znamenaly ony kusy prádla, pokryté na ramenou čerstvou krví, již jste měly příležitost nalézt, namáčejíce její šatstvo do louhu? Co znamenala ona deska, všecka zježená hřeby, rozestavenými do kříže, při jejímž spatření mrazilo v těle a kterou chováme se stopami krve?

Nicméně klidná, jasná, pokojná, pohroužená ve ctnost a utrpení, zdála se zevně, že ničeho nepocitovala; vlídná a jemnocitná ve svém chování, v způsobech a řeči, a jakoby v ní kontrasty uváděly se v soulad, byla u-sebraná a družná, pokorná a vznešená, roztomilá a zdrženlivá, silná a podřízená, a ta, která zůstávala zcela malým dítkem, zdála se vyšší nad některou osobu dospělou a zralou. Byla ve skutečnosti prostá jako holubice a opatrná jako had.

Přál bych si míti jazyk některého anděla, bych vám mohl mluvit o naší Melanii a vám poskytnouti pojem o její vroucí lásce k Našemu Pánu Jesu-Kristu a k Přesvaté Panně Marii. Opravdu, její život byl životem lásky! Milovala Boha čistou láskou, a plameny tohoto požáru mystického ztravovaly ji hned více, hned méně. Všichni její smyslové,

všechny žilky, všechny schopnosti této bytosti Boží chvěly se láskou. Vzpomínáte si, s jakým úchvatem lásky se živila každého dne Ježíšem v Nejsvětější Svátosti. To byl její výraz: „Co miluju, chtěla bych jísti!“

Ah! podrobil jsem zkoušce její lásku k Nejsvětější Svátosti jednoho dne, když nepředvídaně, aniž by se toho nadála, zakázal jsem jí přiblížiti se k Svatému Přijímání. Třásla se, omdlela a padla na zem jak mrtvá. Mohl jsem tehdy učiniti si pojem o tom, co jest to pravý ctnostný duch, když, nabyvši opět smyslů, jevila se po celý ostatek onoho dne tak něžnou, tak pokornou, tak líbeznou; a méně než kdy jindy nemohli jste zabrániti svému obvyklému obdivu. Avšak čistá láska k Bohu zplozuje horlivost pro jeho slávu a pro spásu duší. Horlivost, pravil svatý biskup Ženevský, jest plamen lásky bliženské. Velká byla horlivost, jež žhnula v panenském srdci Melaniině. Byla by se byla ráda zničila při každém okamžiku, by Bůh byl oslaven, Ježíš poznán a milován na všech místech, a všechny duše posvěceny a spaseny. Její živoucí víra a její vroucí horlivost představovaly jí kněze jako nové Kristy, a vzbuzovaly v ní touhy,

by svět byl naplněn pravými Přisluhovateli Svatyně.

Nepochybuju, že z této pohnutky živě milovala náš skrovný Ústav, a že od té doby, kdy jej poznala, nosila jej stále ve svém srdci, činíc z něho předmět svých vroucích modliteb, protože jsme si obrali za heslo a poslání toto velké slovo Evangelia, tento nebeský příkaz, vyplynulý z božské horlivosti Srdce Ježíšova: *Rogate ergo Dominum Messis ut mittat operarios in Messem suam.*

Oh! jak chovala v srdci tuto modlitbu, již odříkáváte zbožně po všechny dny! Viděla v tomto skrovném ústavě, vyšlém z jejích rukou a v onom duchu modlitby jakožto předchůdce svého drahého založení, nových Apoštolů nebo missionářů Matky Boží. Ba chtěla i připojiti k svému oděvu škapulíř Srdce Ježíšova, nesoucí toto slovo posvátné, jež tvoří naše heslo: „Proste Pána žně, by poslal dělníky na své pole“, a ani vy, ani já nepopřeme poznámku, kterou ke mně jednoho dne ve francíně pronesla: „Jsem z Vaší Kongregace.“

Vzdávám se vyličování zázraků, jichž svědky byli jsme vy i já, pokud Melanie přebývala mezi námi. Nepravím ničeho o jejích

náhlych úchvatech, v nichž zdála se mimo své smysly a jakoby vytržena v ekstázi; ničeho o tom druhu divinace srdcí, která jí dovolovala čísti skryté myšlenky, ničeho o dvou nebo třech uzdraveních sirotek, přihodivších se nenadále po znamení Kříže, jež učinila, ničeho o její neobyčejné důvěře v Přesvatou Pannu, s jejíž pomocí vždycky měla v rukách a v čas chtěný předměty, potravu nebo peníze, dle potřeb domu. Pomlčme o všem tom a nepředbíhejme právoplatným úsudkům, jež přísluší autoritě.

... Jak rychle pominul čas, v němž jsme si schraňovali Melanii La Saletteskou! Přišel den jejího odjezdu; byla jím hluboce zarmoucená. Vzpomínáte si, s jakou pokorou padla na tvář prosíc vás za odpuštění velkým hlasem; a s nářkem hořkým, avšak, ó běda! pochopitelnějším než její učinily jste jak ona! „Matko, pravily jste jí, ve svých vzlycích vzpomenejte si na nás? budete nás odporoučeti Pánu?“ A ona: „Ano, moje dcery, stále budu vás nositi ve svém srdci; stále budu prositi za vás... zanechávám Přesvatou Pannu vaší představenou.“

Z Messiny odešla do Monkalieri; z Monkalieri do Francie. Byla v Diou; byla v Cus-

setu. Avšak jednoho dne řekla: „Nechci zůstat ve Francii; nechci zemřít u Svobodných Zednářů.“ I rozhodla se vrátit se do své milé Italie, vyhledat nějaké odloučené útočiště, kde by ji nikdo neznal, kde v mlčení a samotě by se mohla připravit k smrti. Od tohoto okamžiku ohně božské lásky staly se v ní nezdolny; cítila se silně přitahována k Nebi.

Altamura, v kraji Barijském, město šťastné a požehnané, bylo posledním cílem jejího pozemského putování. Přišla tam v červnu 1904. Bylo jí tehdy 72 let, a byla jako na konci sil. Mgr Cecchini, veledůstojný biskup obou diecesí Altamury i Akkvavivy přijal ji velmi vřele: věděl, jaký poklad Bůh poslal jeho městu biskupskému! Na úsilovné prosby Služebnice Páně uchoval věrně tajemství jejího příchodu. Svěřil ji, aniž by ji jmenoval, šlechtné a zbožné rodině Gianuzzi, která za nedlouho zjistila neobyčejnou svatost této podivuhodné cizinky, a velmi rychle jala se ji milovati právě tak jak ji ctíti; avšak té, jež osvobozená od jakékoliv pozemské příchyllosti, vypuzená i z domu své matky, strávila v mlčení a v taji první léta svého dětství, Bůh určil, by zemřela v těsné světničce,

v naprosté opuštěnosti, daleko od přítomnosti, daleko od pomoci jakékoliv lidské bytosti.

Jest zvykem Boha, že zjevuje svým milým služebníkům den a hodinu jejich smrti. Vyhradil tuto milost i miláčku Přesvaté Panny? Nevíme. Dlužno však přece! poznamenati, že Melanie Kalvatová tři měsíce před svou smrtí opustila zbožnou rodinu Gianuzzi, vzdavši jí pokorně díky za srdečné pohostinství, a odebrala se do malé čtvrtě města, nejodlehlejší, tam, kde mohla nejsnadněji skryti se všem pohledům. Každého rána ubírala se do kathedrály, by tam slyšela Svatou Mši a živila se „svým milým přítelem z Eucharistie.“ Stačilo věřícím, jen když ji viděli, by byli plni obdivu k hlubokému usebrání této neznámé.

Dne 15. prosince téhož roku 1904. v oktavě slavnosti Neposkvrněného Početí a v předvečer přípravného devítidenní k Vánocům, neuviděli již v kostele Služebnice Páně.

Mgr. biskup chvatně posílá k ní svého komorníka, by vyzvěděl, zda potřebuje něčeho. Zaklepáno na dveře; žádné odpovědi. Znovu tluče, znovu a hřmotně; stále mlčení. Rychle zpravuje o tom Monsignora, který podezří-

vaje vážný případ, oznamuje to světské vrchnosti. Ta se ubírá na místa, zjišťuje, že nikdo neodpovídá, vypácí dvěře a vchází.

Služebnice Páně ležela bez dechu na holé zemi.

Takovým způsobem zemřeli velicí svatí, jež Církev poctila oltáři; svatý Pavel Poustevník a svatá Marie Egyptská v poušti; svatý František Ksaverský na mořském pobřeží, a ve stáji svatá Germaina Cousinova, tato pasačka Francouzská, jejíž život má mnoho podobného se životem Melaniiným.

Přece však povšimněme si, že milosrdenství Boží, tato Prozřetelnost, plná lásky k těm, kteří ji milují, již před tím připravila vše potřebné pro svou služebnici. Ve Francii, před svým odjezdem do Almaty, byla na úmor a jakoby byla na lůžku smrtelném, přijala svatou Posilu a Poslední Pomazání. Oh! blažení ti, jichž život jest s Ježíšem, jichž život shasíná v lásce Ježíšově: *Beati mortui qui in domino moriuntur...* Žila chudá, osamělá, kající; nepřála si než zapomenutí: sama s Bohem! Chtěla zemřít, jak žila!

Avšak známe vynálezy libé a plné lásky jejího Miláčka, toho, který jest věrný a prav-

domluvný, vtěchto slavnostních okamžicích? Kdo nám poví o přispění Neposkvrněné, plného vroucí lásky, té, která na hoře La Saletteské se jí ukázala, tak krásná, tak velebná! A ta posilující příčast andělů, jejich bratří? Všechno to bylo odejmuto pohledům lidí...

Smrt Melaniina byla jakoby zhuštěným obrazem jejího života.¹⁾

¹⁾ Melanie často přijímala z rukou samého Nášeho Pána a těšila se ustavičnému vidění svého Anděla Strážce. Nuže, dva obyvatelé Almatury tvrdili, že slyšeli v příbytku „zbožné paní francouzské“ při večerním Klekání, v noci, kdy zemřela, andělské zpěvy na nápěv *Pange lingua*, které doprovázel cinkot zvonku, jako když se nese k nemocnému Nejsvětější Svátost.

Před posluchačstvem, jež znalo toto svědectví, řečník se obmezil na to, že je napověděl, a slavnostnost pohřební řeči vyžadovala tohoto zamlčení. Kdosi mu psal, by ráčil potvrditi výpověď těchto dvou svědků, nebo ji formálně popříti. Takováto jest jeho odpověď:

„Dosvědčuju, že jest velmi pravdivo, že pán Pascal Massari z Almatury, osobnost hodná úcty i víry, a jistá paní, oba v sousedství Melaniině, tvrdili mi (a jsou hotovi složiti přísahu), že slyšeli, první zpěv *Pange lingua*, doprovázený hlasy andělskými, s cinkotem zvonku; druhá známý zvuk zvonku, jako když se nese Velebná svátost k nemocnému.

Sepsal jsem tyto výpovědi v přítomnosti dvou kněží-přátel, z nichž jeden je Francouz, předloživ napřed oněm osobnostem podrobné a přesné otázky“.

Avšak klamal by se, kdo by viděl v této smrti na holé zemi nepředvídaný následek nějaké mdloby. Nikoliv! Svého lůžka nepoužívala, služebnice Boží, nevinná a kající. Řekli jsme to již, právě na holé zemi hledala po několik hodin nočních odpočinků a spánek... Nemáme-liž zvolati: *M o r i a t u r a n i m a m e a m o r t e j u s t o r u m*? Kéž bychom mohli zemřít, jak tato „Spravedlivá“ zemřela? Kýž by konec našeho života podobal se jejímu konci!

S Bohem, duše tak krásná! S Bohem, bytosti lásky, dokonalé dílo lásky, přecisté a přesvaté lásky Ježíšovy, Dobra Svrchovaného! Sbohem, panno bdělá a opatrná! Když vtichu nočním hlas Ženichův tě zavolal, bez prodlení běžela jsi k němu s lampou mystickou, lampou naplněnou olejem, a z níž rozlévala se záře jasná!... Pro tebe jsou skončeny práce, dlouhé a únavné cesty, vysilující poutě, hluboké agonie lásky, svaté Lásky s jejím nenasytným hladem a její neuhasitelnou žízní po Spravedlnosti, která neobývá na této zemi! V tuto hodinu Nejvyšší jest tvým dědictvím!... Ano, tato myšlenka jest nám velmi sladká: plameny k odpykání nebyly pro tebe, neb aspoň tvůj přechod byl rychlý, a hle, pro

věčnost vstoupila jsi do radosti svého Boha! Ano, skutečnily se ve štěstí ty vroucí žádosti po spojení s Pánem bez konce, který tak často ti vyrval tento výkřik: „Kdy přijde hodina? Oh, kdy přijde ta hodina!...“ Buď v jásotu, rozpni srdce své do blaženého vidění toho Ježíše, předmětu tvých vzdechů, ustavičného dychtění tvé duše plné lásky, toho Ježíše, kterého jsi se nebála následovati na jeho bolestné cestě! Jeho kříž byl pro tebe rozkoší, úsměvem a radostí, „květem, který nikdy nezvadá,“ psala jsi častokráte! Oh! kolikrát, podobná Nevěště Velepísně, omdlévala jsi láskou k miláčkovi! Tu oheň šlehal z Tvých prsou!... A kterak budu moci vypovědět onen výkřik: „Madonna mia! Madonna mia!“, když, všedši do království Věčné Slávy, uviděla jsi královnu bez poskvrny, Tu, která jakoby tě omámila láskou dětinnou, tak něžnou a tak plnou důvěry, výkřik, jímž jsi zajásala vstříc Velké Královně...

O Melanie, zdaž sníží se ještě na tuto zemi tvoje pohledy s toho trůnu vyvýšeného, na který Bůh tě posadil v nebi? Miluješ nás stále tím srdcem, které nás tolik milovalo v těchto nízkých místech vyhnanství? Avšak co dím? Což každá láska zdejší nezdokonaluje se ve

styku s Bohem? Jest možno, aby v Nebi Blažení nemilovali těch, kteří je milují? Ano! V Bohu nás miluješ... Jednoho dne, když jsi byla ve středu chudobných sirotek, řeklo se ti: „Matko, (dávalo se ti toto sladké jméno) Matko, až jednou odejdete, nebudete již na nás myslet. — Ah, odpověděla jsi, neznáte mého srdce!“

V této hodině, kdy v Království Věčné Lásky nás miluješ dokonalou Láskou bliženskou, ach! neustávej prositi za nás. Pros za všechny, kteří tě ctí jako nebeskou bytost. Pros za tyto panny, „Dívky Božské Horlivosti“, pro náboženskou výchovu, na něž jsi vynaložila jeden rok svého života, s péčí více než mateřskou, s moudrým a osvěceným řízením, s obzvláštní horlivostí, bys je uvedla na cestu Páně. Víš, že tyto zbožné dívky, zasvěcené Přesvatému Srdci Ježíšovu a oddané tebou Marii, Matce Neposkvrněné, patřily na tebe jako na vyslankyni Přesvaté Panny, sestoupivší do jejich středu před sedmi lety, a která se zdála stále býti mezi nimi.

A na mne též, na mne, který přináším tvé památce tento nepatrný hold, na mne, jenž jsem z tvého ušlechtilého srdce obdržel tolik svědectví tvé čisté a svaté lásky, na mne také

rač rozšířiti mocnou pomoc svých proseb
k božskému Spasiteli Ježíši Kristu a Marii,
jeho Matce Neposkvrněné ! . . .

